

TERESA BASORA I SUGRANYES, ALGUNES IMATGES PERSONALS

RESUM

Evocació de la personalitat de qui va ser promotora i primera presidenta de l'IEP justament en aquests anys que corresponen a l'etapa de maduresa i també de plenitud de la directora de la Biblioteca Museu Balaguer.

ABSTRACT

Personal recall of who was promoter and first President of IEP (Penedès Studies Institute) just now in these years corresponding to the maturity and also plenitude period of Biblioteca Museu Balaguer's Director.

Em diuen que fa deu anys del traspàs de la que va ser primera presidenta del nostre Institut, de la “senyoreta Basora”, que així era com l’anomenàvem tots fora del protocol oficial. El nom diria que li esqueia a aquella dona més aviat menuda, estadant de la casa de Santa Teresa, al costat mateix de la seva Biblioteca Museu Balaguer, seriosa sempre, acostumada a anar per feina i a mantenir una correcció sempre discreta i decidida, prou necessària per endegar una entitat com l'IEP en aquells anys setanta inestables i incerts en tants aspectes.

La vam conèixer el 1976 a les primeres reunions per constituir l'Institut i la imatge que ens n'ha quedat no és pas la de la persona capdavantera en el debat sobre el model d'entitat que volíem, més aviat la recordo pel seu caràcter conciliador, sempre disposada a posar seny i lògica a un projecte en el qual sovint uns o altres ens engrescàvem en impossibles somnis d'estructures culturals. Hi havia també el tema del seu prestigi intel·lectual, en aquells moments inicials al costat de penedesencs com Albert Virella o Ramon Planas, per esmentar sols dues personalitats també ja absents, però em fa l'efecte que va ser el tarannà assenyat i conciliador de Teresa Basora, i potser també el seu eclecticisme en temes propers a postures polítiques, el que va fer veure a uns i altres que era la persona ideal per ocupar la presidència de l'entitat.

Després, durant bona part dels catorze anys que va estar al capdavant de diverses juntes directives de l'IEP, vam tenir ocasió de compartir feines i activitats, alegries i maltempsades que sovint derivaven cap a notes de caire gairebé familiar, d'estar per casa. Tot plegat, mentre anàvem cap a una o altra banda i emergia en Teresa Basora un esperit com d'àvia bondadosa amb la gent de la meva generació. La recordo, però, especialment a les reunions de juntes directives intentant conciliar esperits irats o projectes que amenaçaven amb fer naufragar la inestable barca econòmica de la nostra entitat.

De mica en mica, en aquests anys també van poder reconèixer, sense que ella ens ho digués mai, alguns dels trets que quedaven d'una biografia de treball i erudició, vam identificar l'esperit d'aquella jove que ens els temps de postguerra s'encarava amb el projecte de fer viable una institució com la vilanovina, carregada de patrimoni i desproveïda de pressupost, o l'entusiasta que el 1950 presentava un treball a la mítica I Assemblea Intercomarcal d'Estudiosos celebrada a Martorell.

Cap a les darreries dels anys vuitanta l'edat va acomiadar la senyoreta Basora de la labor professional i de la directiva de l'IEP. Els temps havien canviat i l'aventura de fundació de la nostra entitat havia reeixit amb una certa plenitud mai totalment allunyada d'ensurts, de forma i manera que els darrers anys de Teresa Basora, fins al seu traspàs el 1998, van estar marcats igualment per la discreció i senzillesa de sempre, tot i mantenir contactes amb la vida de les entitats en les quals havia treballat i amb tots els que –com deia David Jou en el seu poema dels trenta anys de l'IEP– havíem tingut la sort de compartir amb ella un camí de cultura i una relació d'amistat intensa.